

Rose Marie zuchtte diep, heel diep!

„Ach, wat doet het er ook eigenlijk toe of ik hier ongelukkig ben of ergens anders! Geluk is toch niet voor mij bestemd!” zeide zij.

Er kwam iets straks in haar gelaat, haar oogen staarden brandend en droog voor zich uit; Jans nam haar hand en voor 't eerst in vele jaren klonk haar stem vriendelijk en vleiend;

„Waarom zou je niet gelukkig worden, Roos? Je wordt nu een echte dame. Je krijgt mooie kleeven, een mooi huis, je hoeft niet meer in de herberg te staan, en ook ik zal 't goed hebben en ik zal nooit meer klagen over mijn ongeluk.”

„Zal je dat heusch niet meer doen, Jans?”

„Neen, heusch niet! Ik beloof 't je heilig!”

Rose stond op en zeide dof:

„Dan is er niets aan te doen, dan moet het maar!”

Intusschen was Frank onmiddellijk na zijn gesprek met zijn moeder naar het station getramd en begaf zich naar Duinwijk; hij kwam er tegen zes uur aan en vond zijn oom niet t'huis.

Juffrouw Bol, wiens gunsteling hij was, dekte voor hem de tafel, warmde een paar klikjes op, trok zelf een flesch wijn open en voorzag hem van cigaren nadat hij zijn maal geëindigd had.

Frank ging bij het zoogenaamde zeeraam zitten en verlustigde zich met het eeuwig wisselende spel der golven gade te slaan.

„Zonderling wat zij op die zee lijkt en die zee op haar,” dacht hij en zoo verdiept was hij in dat gezicht, dat hij zijn oom niet eens hoorde binnenkomen; eerst toen zijn naam genoemd werd, sprong hij op.

„Wel Frank, wat verschaft mij de eer van je bezoek,” riep Dokter Theo.

„Een nieuwtje oom, dat ik u vertellen wilde, vóór u 't van anderen hoort.”

„En kom je daarvoor expres van Amsterdam, dat is heel beleefd. Wien gaat het nieuwtje aan?”

„Mij oom en niemand anders! Ik ben geëngageerd met Rose Marie . . . .”

„Wat! Hoe kom-je daarbij? Je hadt me toch beloofd . . . .”

„Geen liefdeshistorie met haar te beginnen. Dat heb ik ook niet gedaan; 't eerste lieve woordje moet ik nog met haar wisselen, maar ik heb haar voor dien tijd ten huwelijk gevraagd.”

„En wat zegt je moeder er van?”

„Ma is natuurlijk niet in haar schik, zij kent haar volstrekt niet, maar dat doet er niet toe.”

„En houd je veel van haar?”

„Ik oom? Dat weet ik niet!”

„En je wil haar trouwen!”

„'t Eene volgt toch niet uit het andere. 't Meisje trekt me aan, zij is anders dan alle andere vrouwen; meisjes, zoogenaamd van mijn stand vind ik onuitstaanbaar banaal en conventioneel. Zij is frisch, nieuw, oorspronkelijk; zij hoeft niet te spreken. Haar aan te zien is reeds een genot,